VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta)

2011. gada 17. maijā *

Lieta T-1/08

Buczek Automotive sp. z o.o., Sosnoveca [*Sosnowiec*] (Polija), ko sākotnēji pārstāvēja T. Gackovskis [*T. Gackowski*], pēc tam D. Šlahetko-Reiters [*D. Szlachetko-Reiter*] un, visbeidzot, J. Jurčiks [*J. Jurczyk*], advokāti,

prasītāja,

ko atbalsta

Polijas Republika, ko sākotnēji pārstāvēja M. Ņehcjala [*M. Niechciała*], pēc tam M. Krasnodembska-Tomkela [*M. Krasnodębska-Tomkiel*] un M. Žotkevičs [*M. Rzotkiewicz*], pārstāvji,

persona, kas iestājusies lietā,

* Tiesvedības valoda — poļu.

pret

Eiropas Komisiju, ko sākotnēji pārstāvēja K. Gross [*K. Gross*], M. Kadučaks [*M. Kaduczak*], A. Stobjecka-Kuika [*A. Stobiecka-Kuik*] un K. Hermans [*K. Herrmann*], pēc tam Stobjecka-Kuika, Hermans un T. Maksiāns Ruše [*T. Maxian Rusche*], pārstāvji,

atbildētāja,

par prasību daļēji atcelt Komisijas 2007. gada 23. oktobra Lēmumu 2008/344/EK par valsts atbalsta pasākumu C 23/06 (ex NN 35/06), ko Polija īstenojusi tērauda ražotājai grupai *Technologie Buczek* (OV 2008, L 116, 26. lpp.).

VISPĀRĒJĀ TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētāja I. Pelikānova [*I. Pelikánová*], tiesneši K. Jirimēe [*K. Jürimäe*] (referente) un S. Soldevila Fragoso [*S. Soldevila Fragoso*],

sekretāre K. Poheca [*K. Pocheć*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2010. gada 7. septembra tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Prāvas priekšvēsture

TB un tās meitas sabiedrību BA un HB attīstība laikposmā no 2001. gada līdz 2006. gadam

1 Prasītāja *Buczek Automotive sp. z o.o.* (turpmāk tekstā — "*BA*"), Polijā reģistrēta sabiedrība, ražo caurules, kuras galvenokārt izmantojamas autobūvē. Strīdīgo faktu norises laikā *BA* bija *Technologie Buczek S.A.* (turpmāk tekstā — "*TB*"), kas ir cauruļu ražotāja un kas arī ir reģistrēta Polijā, meitas sabiedrība. *TB* piederēja vairākas citas meitas sabiedrības, starp kurām bija *Huta Buczek sp. z o.o.* (turpmāk tekstā — "*HB*"), kas ražo cilindrus.

2 Kopš 2001. gada *TB* radās pieaugoši parādi. *TB* publiskie kreditori bija šādi subjekti: *Zakład Ubezpieczeń Społecznych* (turpmāk tekstā — "*ZUS*"), kas ir Polijas sociālās apdrošināšanas iestāde; *Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych*, kas ir valsts fonds invalīdu integrēšanai; Valsts kase un Sosnovecas pašvaldība (Polija). *TB* bija parādniece arī privātajiem kreditoriem, tostarp *Eurofaktor S.A.* (turpmāk tekstā — "*EF*"). Šīs pēdējās minētās sabiedrības prasījumi pret *TB* sasniedza aptuveni 35 miljonus Polijas zlotu (PLN); šī summa bija lielāka par visiem publiskajiem prasījumiem kopā, līdz ar to minētā sabiedrība bija tās galvenais kreditors.

3 2002. gadā, lai risinātu finanšu grūtības, *TB* izstrādāja restrukturēšanas plānu. Pamatojoties uz šo plānu, *TB* kļuva pieejams valsts atbalsts saskaņā ar Polijas tērauda nozares restrukturēšanas valsts programmu, kuras ietvaros Polijas Republika laikposmā no 1997. gada līdz 2006. gadam minētajai nozarei sakarā ar tās restrukturēšanu bija paredzējusi piešķirt valsts atbalstu. Valsts restrukturēšanas programma tika apstiprināta ar Protokolu Nr. 8 par Polijas tērauda rūpniecības restrukturēšanu (OV 2003, L 236, 948. lpp.; turpmāk tekstā — "Protokols Nr. 8"), kurš saskaņā ar Akta par Čehijas Republikas, Igaunijas Republikas, Kipras Republikas, Latvijas Republikas, Lietuvas Republikas, Ungārijas Republikas, Maltas Republikas, Polijas Republikas, Slovēnijas Republikas un Slovākijas Republikas pievienošanās nosacījumiem un pielāgojumiem līgumos, kas ir Eiropas Savienības pamatā (OV 2003, L 236, 33. lpp.), 60. pantu ir neatņemama šī akta daļa.

4 *TB* restrukturēšanas plānā bija paredzēti vairāki atbalsta veidi, tostarp atbalsti nodarbinātībai, atbalsti izpētei un attīstībai, kā arī finanšu restrukturēšanas pasākumi, kas izpaudās kā *TB* parādu publiskajiem subjektiem atcelšana vai šo parādu termiņu pagarināšana.

5 Tomēr finanšu restrukturēšanas pasākumi tā arī nav tikuši atļauti, jo divi būtiskie nosacījumi, kas attiecīgi paredzēti Protokolā Nr. 8 un Polijas tiesību aktos, nebija izpildīti, un *TB* parāds nav ticis ne atcelts, ne arī tā termiņš pagarināts.

6 Tādēļ laika posmā no 2004. gada līdz 2006. gadam iepriekš 2. punktā minētie publiski subjekti veica pasākumus, lai atgūtu summas, kas jāmaksā *TB*. Tādējādi saskaņā ar *Ustawa z dnia 17 czerwca 1966 r. o postepowaniu egzekucyjnym w administracji* (1966. gada 17. jūnija Likums par administrācijas izpildes veidiem) *ZUS*, Sosnovecas pašvaldība un Valsts kase veica tādu *TB* īpašumu kā bankas konti, prasījumi un skaidrā nauda apķīlāšanu. Turklāt saskaņā ar 1997. gada 19. augusta *Ordynacja podatkowa* (Likums par nodokļu kodeksu) 66. pantu Sosnovecas pašvaldība panāca noteiktu aktīvu, proti, *TB* piederošās zemes daļas, īpašumtiesību nodošanu sev par

labu. Vēl paralēli atgūšanas pasākumiem, lai garantētu to parādus, publiskie subjekti bija saņēmuši nodrošinājumu ar *TB* aktīviem. Konkrētāk, *ZUS* kļuva par hipotekāro ķīlu turētāju PLN 25 miljonu apmērā un ķīlu turētāju saistībā ar *TB* ražošanas līdzekļiem PLN 12 miljonu apmērā. Visbeidzot, pamatojoties uz *Ordynacja podatkowa* 112. pantu, Sosnovecas *ZUS* mēģināja, bet neveiksmīgi, piedzīt parādus arī no *HB*.

7 2006. gada 1. janvārī *BA* noslēdza ar *TB* nomas līgumu par ražošanas līdzekļiem, kura vērtība sasniedza PLN 6 383 000. Šis līgums tika noslēgts uz nenoteiktu laiku. Tajā tika paredzēts, ka *BA* maksā *TB*, neskaitot PVN, PLN 258 000 mēnesī. Turklāt 2006. gada jūlijā *BA* palielināja kapitālu par PLN 1 550 000.

8 2005. un 2006. gadā *TB* ar vairākiem kapitāla ieguldījumiem par kopējo summu PLN 14 811 600 veica *HB* kapitāla palielināšanu. Šie kapitāla ieguldījumi izpaudās kā nekustamie aktīvi, proti, kausēšanas materiāli, kā skaidras naudas iemaksa, kā parādu segšana, kā bezķermenisks īpašums un kā tiesības. Katras kapitāla palielināšanas gadījumā *TB* saņēma *HB* akcijas.

9 2006. gada 16. augustā *TB* tika atzīta par bankrotējušu, bet tai tika ļauts turpināt saimniecisko darbību.

Administratīvā procedūra Komisijā

10 2005. gadā veiktā neatkarīgā izvērtēšana, kas tika veikta Protokola Nr. 8 īstenošanas un monitoringa ietvaros, atklāja, ka *TB* finanšu pienākumi pret publiskajiem

parādniekiem ir pieauguši un ka nav novērojama rentabilitāte. Ar 2005. gada 29. marta, 1. augusta un 2. decembra vēstulēm Eiropas Kopienu Komisija lūdza papildu informāciju no Polijas iestādēm. Tās atbildēja ar 2005. gada 23. jūnija un 28. septembra, kā arī 2006. gada 14. februāra vēstulēm.

11 Ar 2006. gada 7. jūnija vēstuli Komisija paziņoja Polijas Republikai par savu lēmumu sākt oficiālo izmeklēšanas procedūru, kas paredzēta EKL 88. panta 2. punktā. Šis lēmums tika publicēts 2006. gada 19. augusta *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* (OV C 196, 23. lpp.). Savā lēmumā Komisija aicināja ieinteresētās personas sniegt savus apsvērumus. Vienīgi Polijas Republika atbildēja uz šo aicinājumu.

12 Saskaņā ar oficiālo izmeklēšanas procedūru Komisija pieņēma 2007. gada 23. oktobra lēmumu 2008/344/EK par valsts atbalstu C 23/06 (ex NN 35/06), ko Polija īstenojusi tērauda ražotājai grupai *Technologie Buczek* (OV 2008, L 116, 26. lpp.; turpmāk tekstā — "apstrīdētais lēmums").

13 Apstrīdētajā lēmumā Komisija konstatēja, ka 2005. un 2006. gadā *TB* ir veikusi grupas restrukturēšanu un nodevusi *BA* divas rentablas ražotnes: veltņu ražotni un alumīnija un hroma cauruļu ražotni.

14 Saistībā ar valsts iestāžu prasījumiem pret *TB* tā norādīja arī, ka, lai gan likumā pieprasītos atgūšanas pasākumus, kā arī citus pasākumus, tādus kā hipotēku noteikšana, šīs iestādes ir pieņēmušas, *TB* veiktās atmaksas 2004. gadā ir bijušas nebūtiskas. Šajā ziņā tā uzsvēra, ka kopš 2004. gada beigām ir kļuvis acīmredzams, ka *TB* vairs nav spējīga ne atmaksāt savus parādus, ne izpildīt savas pašreizējās saistības. Pēc Komisijas domām, Polijas iestādēm bija labs nodrošinājums, kuru bankrota procedūras ietvaros tās varēja pārvērst skaidrā naudā. Tādēļ Komisija uzskatīja, ka no hipotētiska

privāta kreditora skatupunkta šo garantiju izmantošana būtu bijusi daudz saprātīgāka rīcība nekā restrukturēšanas veikšana.

15 Komisija secināja, ka Polijas iestādes ir atteikušās no piespiedu piedzīšanas PLN 20 761 643 apmērā. Tā piebilda, ka tiktāl, ciktāl atteikšanās no piespiedu piedzīšanas rezultāts ir bijis tāds pats kā visas neatmaksātās summas piešķiršana saņēmējam, kopš 2005. gada 1. janvāra tādējādi saņemtā summa ir PLN 20 761 643. Turklāt tā uzskatīja, ka *BA* un *HB* ir saņēmušas atbalstu. Tā uzskatīja, ka atbalsts nav palicis *TB* ietvaros, jo parādu nepiedzīšana tai ļāva turpināt uzņēmējdarbību un organizēt iekšējo pārstrukturēšanu.

16 Ņemot vērā iepriekš minēto, apstrīdētā lēmuma 1. pantā Komisija valsts atbalstu PLN 20 761 643 apmērā, ko Polijas Republika prettiesiski piešķīrusi grupai *Technologie Buczek* (turpmāk tekstā — "grupa *TB*"), atzina par nesaderīgu ar kopējo tirgu.

17 Apstrīdētā lēmuma 3. panta 1. un 3. punktā Komisija uzdeva Polijas Republikai atgūt šo summu, kurai pieskaitīti kavējuma procenti, precizējot, ka tā no meitas sabiedrībām *HB* un *BA* ir jāatgūst proporcionāli atbalstam, kuru tās ir faktiski saņēmušas, t.i., no *HB* jāatgūst PLN 13 578 115 un no *BA* ir jāatgūst PLN 7 183 528.

18 Saskaņā ar apstrīdētā lēmuma 4. un 5. pantu Polijas Republikai šis lēmums ir jāīsteno četru mēnešu laikā pēc tā paziņošanas un divu mēnešu laikā pēc tā paziņošanas ir jāinformē Komisija par pasākumiem, kurus tā ir īstenojusi, lai to izpildītu.

19 Saskaņā ar apstrīdētā lēmuma 6. pantu tas ir adresēts Polijas Republikai.

Process un lietas dalībnieku prasījumi

20 Ar prasības pieteikumu, kas Pirmās instances tiesas [tagad — Vispārējā tiesa] kancelejā iesniegts 2008. gada 8. janvārī, prasītāja ir cēlusi šo prasību.

21 Ar atsevišķu dokumentu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts tajā pašā dienā, prasītāja ir iesniegusi lūgumu apturēt apstrīdētā lēmuma izpildi.

22 Ar Pirmās instances tiesas priekšsēdētāja 2008. gada 14. marta rīkojumu lietā T-1/08 R *Buczek Automotive*/Komisija (Krājumā nav publicēts) pieteikums par pagaidu noregulējumu tika noraidīts un lēmuma par tiesāšanās izdevumiem pieņemšana tika atlikta.

23 Ar dokumentu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā tika iesniegts 2008. gada 18. martā, Polijas Republika lūdza atļauju iestāties tiesvedībā prasītājas prasījumu atbalstam.

24 Ar Pirmās instances tiesas otrās palātas priekšsēdētāja 2008. gada 13. maija rīkojumu Polijas Republikai tika atļauts iestāties lietā.

25 Ar Pirmās instances tiesas otrās palātas priekšsēdētāja 2009. gada 4. maija rīkojumu šī lieta mutvārdu procesā un galīgā sprieduma taisīšanai tika apvienota ar lietu T-440/07 *Huta Buczek*/Komisija, kā arī ar lietu T-465/07 *Technologie Buczek*/Komisija.

26 Ar vēstulēm, kas Vispārējās tiesas kancelejā tika iesniegtas attiecīgi 2010. gada 28. aprīlī un 30. augustā, prasītājas lietā T-465/07 un T-440/07 informēja Vispārējo tiesu, ka tās atsakās no savām prasībām.

27 Ar Vispārējās tiesas priekšsēdētāja attiecīgi 2010. gada 7. jūlija un 3. septembra rīkojumiem lieta T-465/07 un lieta T-440/07 tika izslēgtas no Vispārējās tiesas reģistra.

28 Prasītāja, kuru atbalsta Polijas Republika, lūdz Vispārējo tiesu:

— atcelt apstrīdētā lēmuma 1. pantu un 3. panta 1. un 3. punktu;

— pakārtoti, atcelt apstrīdētā lēmuma 1. pantu un 3. panta 1. un 3. punktu tiktāl, ciktāl Komisija tajos ir uzdevusi no prasītājas atgūt summu PLN 7 183 528 apmērā;

— atcelt apstrīdētā lēmuma 4. un 5. pantu tiktāl, ciktāl šie panti attiecas uz atbalsta atgūšanu no prasītājas;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

29 Komisija lūdz Vispārējo tiesu:

— noraidīt prasību kā nepieņemamu tiktāl, ciktāl prasītāja lūdz atcelt tiesību normas, kas to neskar tieši un individuāli;

— noraidīt citus prasības elementus;

— piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Par pieņemamību

Lietas dalībnieku argumenti

30 Komisija apgalvo, ka prasījumu pirmā daļa nav pieņemama, jo prasītājai nav intereses celt prasību par apstrīdētā lēmuma 1. pantu un 3. panta 1. un 3. punktu. Šīs tiesību normas esot adresētas Polijas Republikai un attiecoties uz grupu *TB*. Komisija uzskata, ka, tā kā prasītāja ir tikai grupas *TB* vienība un tā nav iesniegusi pilnvaru par procesuālo rīcībspēju rīkoties grupas vārdā, tā neatbilst EKL 230. panta nosacījumiem.

31 Prasītāja apstrīd Komisijas apgalvojumus un norāda, ka tai ir interese celt prasību par apstrīdētā lēmuma 1. pantu un 3. panta 1. un 3. punktu. Tā atgādina, ka, lai gan tā nav minēta apstrīdētā lēmuma 1. panta tekstā, tajā ir runa par grupu *TB*. Grupu *TB* Komisija esot definējusi no ekonomikas skatupunkta, neņemot vērā faktu, ka to veidojošās dažādās vienības ir juridiski nošķirtas. No Komisijas analīzes izrietot, ka visai grupai noteiktā atbalsta summai esot ietekme uz summām, kas ir jāatgūst no prasītājas.

32 Polijas Republika apstrīd Komisijas argumentāciju, saskaņā ar kuru prasītājai esot interese celt prasību vienīgi, ja tai ir pilnvara par procesuālo rīcībspēju rīkoties citu grupas *TB* vienību vai Polijas Republikas vārdā. Polijas Republika uzskata, ka apstrīdētā lēmuma 1. pants attiecas uz grupu *TB*, kurā ietilpst prasītāja, un līdz ar to grupai piešķirtajai atbalsta summai ir ietekme uz daļu no atbalsta, kura prasītājai ir jāatmaksā. Tādēļ Polijas Republika uzskata, ka, ņemot vērā lēmuma struktūru un tā satura nenošķiramo būtību, Vispārējai tiesai tas ir jāizvērtē pilnībā.

Vispārējās tiesas vērtējums

33 Ar prasījumu pirmo daļu prasītāja lūdz pilnībā atcelt apstrīdētā lēmuma 1. pantu un 3. panta 1. un 3. punktu, nevis, kā tā to ir lūgusi prasījumu otrajā daļā, atcelt to tiktāl, ciktāl Komisija tajā ir uzdevusi no prasītājas atgūt summu PLN 7 183 528 apmērā. Komisija būtībā uzskata, ka prasījumu pirmā daļa ir jānoraida kā nepieņemama, jo nav intereses celt prasību.

34 Šajā ziņā saistībā ar interesi celt prasību ir jāatgādina pastāvīgā judikatūra, saskaņā ar kuru prasība atcelt tiesību aktu, ko ir iesniegusi fiziska vai juridiska persona, ir pieņemama tikai tad, ja prasītājam ir interese, lai apstrīdētais akts tiktu atcelts. Šāda interese nozīmē, ka apstrīdētā akta atcelšanai pašai par sevi var būt tiesiskas sekas un ka prasības rezultātā var rasties labums lietas dalībniekam, kurš cēlis prasību (skat. Pirmās instances tiesas 2007. gada 30. aprīļa rīkojumu lietā T-387/04 *EnBW Energie Baden-Württemberg*/Komisija, Krājums, II-1195. lpp., 96. punkts un tajā minētā judikatūra).

35 Apstrīdētā lēmuma 1. pantā par nesaderīgu ar kopējo tirgu ir atzīts valsts atbalsts, kas prettiesiski piešķirts grupai *TB* PLN 20 761 643 apmērā. Apstrīdētā lēmuma 124. apsvērumā, kā arī 3. panta 1. punktā Komisija ir konstatējusi, ka atbalsta atmaksāšana ir jāpanāk no tā saņēmējiem, proti, prasītājas un *HB*. Ja 1. pants tiktu atcelts, atmaksāšanas pienākums, kas tostarp noteikts prasītājai, zustu. No tā izriet, ka prasītājai ir interese panākt apstrīdētā lēmuma 1. panta atcelšanu pilnībā.

36 Taču ir jāatgādina, ka apstrīdētā lēmuma 3. panta 1. un 3. punktā ir paredzētas summas, kas attiecīgi jāatgūst no prasītājas un *HB*. Apstrīdētā lēmuma 131. apsvērumā Komisija ir precizējusi veidu, kādā šīs summas ir aprēķinātas. No šī apsvēruma izriet, ka vispirms tā ir ņēmusi vērā resursus, kurus *TB* faktiski nodevusi prasītājai un *HB*, proti, PLN 7,833 miljonus un PLN 14,81 miljonu. Otrkārt, tā ir konstatējusi, ka minēto resursu kopējā summa, proti, PLN 22,643 miljoni pārsniedz kopējo piešķirtā atbalsta summu. Treškārt, tā ir samazinājusi atmaksājamo summu līdz piešķirtā atbalsta summai un proporcionāli samazinājusi summu, kas attiecīgi jāmaksā prasītājai un *HB*. Tā kā prasītāja un *HB* ir attiecīgi saņēmušas 34,6 % un 65,4 % no nodotajiem resursiem, tām ir noteikts pienākums samaksāt 34,6 % un 65,4 % no kopējās atmaksājamās summas, proti, PLN 7 183 528 un PLN 13 758 115.

37 Ņemot vērā apstrīdētā lēmuma 131. apsvērumā sniegtos paskaidrojumus, ja šis lēmums tiktu atcelts tiktāl, ciktāl tas attiecas uz *HB* atmaksājamo summu, Komisija varētu pieprasīt no prasītājas to resursu summas atmaksu, kurus faktiski nodevusi *TB* un kurus tā ir izmantojusi, proti, PLN 7,833 miljonus.

38 Tādēļ, lai gan prasītājai ir interese panākt apstrīdētā lēmuma 3. panta 1. un 3. punkta atcelšanu tiktāl, ciktāl Komisija ar to ir uzdevusi no prasītājas atgūt summu PLN 7 183 528 apmērā, nevar tikt uzskatīts, ka tai ir interese arī, lai pilnībā tiktu atcelts apstrīdētā lēmuma 3. panta 1. un 3. punkts.

39 No tā izriet, ka daļēji ir jāapmierina Komisijas iebildums par nepieņemamību saistībā ar prasījumu pirmo daļu un jānoraida šī prasījumu daļa kā nepieņemama tiktāl, ciktāl prasītāja ar to lūdz pilnībā atcelt apstrīdētā lēmuma 3. panta 1. un 3. punktu.

Par lietas būtību

40 Lai pamatotu savu prasību, prasītāja izvirza sešus pamatus. Tie izriet, pirmkārt, no EKL 87. panta 1. punkta un 88. panta 2. punkta noteikumu pārkāpuma, otrkārt, no EKL 253. panta un Eiropas Savienības Pamattiesību hartas, kas proklamēta 2000. gada 7. decembrī Nicā, 41. panta noteikumu pārkāpuma (OV C 364, 1. lpp.), treškārt, no EKL 5. panta noteikumu pārkāpuma, ceturtkārt, no tiesiskās drošības principa pārkāpuma, piektkārt, īpašumtiesību pārkāpuma un, sestkārt, pilnvaru nepareizas izmantošanas.

Lietas dalībnieku argumenti

41 Ar pirmā pamata pirmo daļu prasītāja, kuru atbalsta Polijas Republika, apgalvo, ka Komisija ir pārkāpusi EKL 87. panta 1. punkta noteikumus, kļūdaini kvalificējot publiskos prasījumus par atbalstu, kas nav saderīgs ar kopējo tirgu. Prasītāja uzskata, ka neviens no četriem nosacījumiem, lai pasākumu varētu kvalificēt par valsts atbalstu, — valsts iesaistīšanās vai iesaistīšanās ar valsts līdzekļu starpniecību, tirdzniecības ietekmēšana starp dalībvalstīm un konkurences kropļošana — šajā lietā nav izpildīts.

42 Pirmām kārtām, saistībā ar nosacījumu par valsts iesaistīšanos prasītāja, pirmkārt, norāda, ka Polijas iestādes nekad nav atlaidušas *TB* parādus, bet tieši pretēji — ir īstenojušas visus pasākumus, lai apmierinātu savus prasījumus.

43 Otrkārt, prasītāja apstrīd analīzi, ko Komisija veikusi apstrīdētajā lēmumā, lai noteiktu, vai Polijas valsts iestādes ir rīkojušās kā hipotētisks privātais kreditors. Šajā ziņā prasītāja vispirms apstrīd Komisijas apgalvojumu, kas izklāstīts apstrīdētā lēmuma 91. apsvērumā un saskaņā ar kuru privātais kreditors būtu izvēlējies realizēt nodrošinājumu, kurš tam bija bankrota procedūras ietvaros, nevis ļāvis *TB* veikt savu restrukturēšanu, jo

— īstenotā atgūšanas procedūra ir ļāvusi panākt summu, kuras jāmaksā, progresīvu samaksāšanu;

— bankrota procedūras ir garas procedūras un pirms debitora īpašuma likvidēšanas ir jānotiek visam pasākumu, kuras veic arodbiedrība un tiesnesis komisārs, kopumam, no kuriem lielākā daļa var tikt pārsūdzēti, kas attiecīgajā gadījumā vēl attālina summu, kas ir jāmaksā, samaksas datumu;

— bankrota procedūra pati rada izmaksas, kas samazina [mantas] masu, kas paredzēta, lai apmierinātu kreditorus;

— visi nodrošinājumi, kas bija publisko subjektu rīcībā, nebija pirmšķirīgi.

44 Savā replikas rakstā prasītāja piebilst, ka Komisijas vērtējums, saskaņā ar kuru, lai gan bankrota pieteikums bija iesniegts 2004. gadā, jau atgūtie parādi balstās uz *a posteriori* vērtējumu, kurā ņemti vērā vēlāk notikušie notikumi, un līdz ar to iestādes par tiem nezināja, lemjot par izpildes veidu. Šajā lietā prasītāja skaidro, ka Polijas iestādes, pirmkārt, ņēma vērā risku, ka bankrota procedūras rezultātā parādi varētu tikt segti vienīgi daļēji, un, otrkārt, faktu, ka bankrota pieteikuma sekas būtu tādas, ka tiktu izbeigtas notiekošās izpildes procedūras.

45 Pēc tam prasītāja norāda, ka hipotētiskā privātā kreditora rīcība šajā lietā būtu jānosaka, pamatojoties uz *TB* privāto kreditoru veiktajām darbībām, it īpaši pamatojoties uz tās vislielākā kreditora, proti, *EF*, darbībām. Šajā ziņā prasītāja norāda, ka, neraugoties uz faktu, ka *EF* bija ļoti stabils reāls nodrošinājums nekustamo īpašumu hipotēku un kustamai mantai uzliktu ķīlu formā, tā netika lūgusi, lai *TB* tiktu atzīta par maksātnespējīgu, bet uzskatīja, ka atgūšanas procedūra tai sniedz lielākas iespējas panākt tās prasījumu apmierināšanu.

46 Visbeidzot, prasītāja apgalvo, ka apstrīdētā lēmuma 96. apsvērumā izklāstītais Komisijas apgalvojums, saskaņā ar kuru kopš 2004. gada beigām bija acīmredzams, ka *TB* nekļūs rentabla, ir kļūdains. Prasītāja atgādina, ka apstrīdētā lēmuma 57. un 14. apsvērumā Komisija ir apstiprinājusi, ka *TB* saņēma nomas maksu par daļas tās aktīvu iznomāšanu. Turklāt Komisija nav apstrīdējusi faktu, ka *HB*, saņēmējas sabiedrības,

akcijas bija iekļautas *TB* aktīvos, līdz ar ko *TB* tādējādi varēja gūt ienākumus no dividendēm. Turklāt pretēji tam, ko Komisija apgalvojusi apstrīdētā lēmuma 94. apsvērumā, *TB* līdz 2006. gada beigām esot turpinājusi ražošanu.

47 Treškārt, prasītāja apgalvo, ka *TB* parādi valstij, kā arī kavējuma procenti un izpildes izmaksas tika nomaksātas *TB* bankrota procedūras ietvaros.

48 Otrām kārtām, Komisija nekādi neesot norādījusi, kādā ziņā *TB* esot guvusi labumu no attiecīgā atbalsta. Tieši pretēji — Polijas iestāžu veiktās darbības esot padarījušas *TB* finanšu grūtības vēl smagākas.

49 Trešām kārtām, prasītāja apgalvo, ka Komisija nav arī pierādījusi, ka attiecīgais atbalsts ir ietekmējis tirdzniecību starp dalībvalstīm vai ir kropļojis vai draudējis kropļot konkurenci.

50 Vispirms Polijas Republika saistībā ar Polijas iestāžu veiktajiem atgūšanas pasākumiem piebilst, ka laikposms no brīža, kad piespiedu izpilde ir kļuvusi tiesiski iespējama, līdz brīdim, kad Komisija uzskata, ka šī izpilde ir izbeigta, ir ļoti īss un katrā ziņā nav pietiekams, lai atgūtu parādus vai secinātu, ka minēto parādu atgūšana nav iespējama ar normālas izpildes līdzekļiem un ka ir jāiesniedz bankrota pieteikums.

51 Pēc tam Polijas Republika norāda, ka apstrīdētajā lēmumā nav nekādas loģikas, jo Komisija tajā ir apgalvojusi, ka valsts atbalsts tika piešķirts 2004. gada 31. decembrī, bet ir pamatojusi šo datumu, izvirzot pasākumus, kurus Polijas iestādes īstenojušas 2005. un 2006. gadā. Tomēr, lai varētu secināt, ka valsts atbalsts *TB* tika piešķirts 2004. gada 31. decembrī, Komisijai būtu jābalstās vienīgi uz situāciju attiecīgajā laikā un uz informāciju, kas bija pieejama šajā datumā.

52 Visbeidzot, saistībā ar hipotētiskā privātā kreditora kritēriju Polijas Republika it īpaši norāda, ka Komisija nav veikusi padziļinātu ekonomisku analīzi, kas tai ļautu secināt, ka Polijas iestādes lielāko savu prasījumu daļu būtu atguvušas daudz ātrāk, ja 2004. gada beigās tās būtu īstenojušas bankrota pasludināšanu. Turklāt saskaņā ar Polijas Republikas uzskatu šķiet, ka Komisija ir aizmirsusi, ka bankrota procedūra nesniedz tūlītēju prasījumu apmierināšanu un rada izmaksas, kas vēl vairāk samazina summu, kas pieejama sadalīšanai starp kreditoriem.

53 Pirmām kārtām, saistībā ar publisko prasījumu atgūšanu Komisija, pirmkārt, atbild, ka nav notikusi ne racionāla publisko prasījumu atgūšana, ne šīs atgūšanas optimizēšana un ka prasītāja neņem vērā, ka Polijas iestāžu īstenotie pasākumi nav bijuši efektīvi. Šo iestāžu īstenotie pasākumi esot palīdzējuši atgūt vienīgi nenozīmīgu daļu no prasījumiem un neesot samazinājuši *TB* kopējo parādu. Tieši pretēji — praksē šie pasākumi esot bijis konstants finansējums, kā arī darbības atbalsts *TB*, kas tādējādi esot ļāvis turpināt nerentablu darbību, kaut gan šīs iestādes būtu varējušas iesniegt pieteikumu par *TB* bankrota atzīšanu, kas būtu ļāvis efektīvi īstenot nodrošinājumu saistībā ar tās aktīviem, it īpaši ņemot vērā, ka šīs garantijas bija pirmšķirīgas.

54 Turklāt Komisija apgalvo, ka tās nostāju pamato judikatūra, saskaņā ar kuru valsts atbalsts ir tad, ja prasījums faktiski nav atgūts. Valsts iestāžu tolerance saistībā ar parādu neatmaksāšanu samazinot uzņēmuma parastās izmaksas un *stricto sensu* neveidojot subsīdiju, tomēr esot tāda paša rakstura un ar identiskām sekām.

55 Otrkārt, Komisija apgalvo, ka, lai gan selektīvā priekšrocība izriet no neefektīvām valsts tiesību normām, jāvaino par to ir Polijas Republika. Tā kā Polijas Republika ir apstrīdētā lēmuma adresāte, tai tas ir jāizpilda, izmantojot visus tās rīcībā esošos līdzekļus, ieskaitot likumdošanas pasākumus.

56 Treškārt, Komisija norāda, ka prasītājas argumenti ir pretrunīgi, jo tā, pirmkārt, apgalvo, ka Polijas iestādes ir veikušas visus tiesiskos pasākumus, lai atgūtu summas, kas ir jāmaksā, un, otrkārt, ka šīs pašas iestādes nav pēc savas gribas veikušas parādu tūlītēju atgūšanu, lai pilnībā atgūtu summu, kas ir jāmaksā un kurai pieskaitīti kavējuma procenti.

57 Ceturtkārt, saistībā ar Polijas Republikas apgalvojumu, ka Komisijai esot bijis jāpamatojas vienīgi uz situāciju 2004. gada 31. decembrī un uz šajā datumā pieejamo informāciju, Komisija atgādina, ka valsts atbalsts nav vienots noteiktas finanšu summas piešķiršanas pasākums. Šis atbalsts izrietot no faktiskas prasījumu neatgūšanas. Tādēļ esot loģiski, ka tas sākās precīzā laikā un ilgst līdz faktiskai atgūšanai. Šāda atbalsta ilgums tādēļ esot balstīts uz bezdarbību pēc tā sākšanas, nevis vienīgi uz iepriekšējām darbībām, kā to vēlētos uzskatīt Polijas Republika.

58 Otrām kārtām, saistībā ar procentiem Komisija apgalvo, ka publisko prasījumu gadījumā procentu aprēķināšana notiek neatkarīgi no kreditoru gribas un ir obligāta. Atteikšanās no procentu aprēķināšanas un to iekasēšanas esot papildu atbalsts.

59 Trešām kārtām, saistībā ar jautājumu, vai Polijas iestādes ir rīkojušās kā hipotētisks privātais kreditors, Komisija, pirmkārt, iebilst, ka tas, ka restrukturēšanas atbalsts sākotnēji tika piešķirts *TB*, pasākumu, kurus īstenojušas Polijas iestādes, izvērtēšanu no hipotētiska privātā kreditora skatupunkta padara neiespējamu, jo šāds kreditors nepieļautu, ka tiek atlaists sākotnējais *TB* parāds.

60 Otrkārt, Komisija apgalvo, ka privātais kreditors analogā situācijā nebūtu rīkojies tāpat kā Polijas iestādes. Komisija uzskata, ka privātais kreditors ir gatavs akceptēt grūtībās esoša uzņēmuma parāda termiņa atlikšanu vai vienošanos par šī uzņēmuma restrukturēšanu vienīgi tad, ja tas šim kreditoram sniedz ekonomisku priekšrocību. Šajā lietā Komisija apgalvo, ka tā apstrīdētajā lēmumā ir pierādījusi, ka kopš 2004. gada janvāra *TB* bija maksātnespējīga un ka nebija ticams, ka tā kļūs rentabla, kas nozīmē, ka šādā situācijā privātais kreditors būtu nolēmis atgūt prasījumus 2004. gadā.

61 Turklāt Komisija precizē, ka privāto kreditoru nebūtu apmierinājuši kaut kādi atgūšanas pasākumi, bet gan pasākumi, kas var būt efektīvi. Tādējādi privātais kreditors būtu izvērtējis, vai tā rīcībā esošā nodrošinājuma realizēšana bankrota procedūras ietvaros būtu lielāka nekā prasījumu atgūšanas procedūras ietvaros. Šajā lietā Komisija vispirms norāda, ka atgūšana nav izraisījusi prasījumu atgūšanu no *TB*, jo to apmēra palielināšanās vienmēr ir bijusi lielāka par atgūtajām summām, pēc tam tā

norāda, ka *TB* iespējas atgūt rentabilitāti bija ievērojami samazinātas un, visbeidzot, ka *ZUS* rīcībā bija nodrošinājums, kas ekvivalents *TB* parādu summai. No tā izriet, ka, pēc Komisijas domām, *ZUS* nebija nekāda iemesla turpināt gaidīt prasījumu apmierināšanu.

62 Treškārt, saistībā ar prasītājas argumentu par *EF* rīcību Komisija apgalvo, ka, pirmkārt, tas ir jānoraida tiktāl, ciktāl tas netika iesniegts izvērtēšanas procedūras laikā, un, otrkārt, ka *EF* nav uzticama kā privātais references kreditors.

63 Ceturtkārt, saistībā ar Polijas Republikas argumentu par padziļinātas ekonomiskas analīzes neesamību Komisija atbild, ka, pamatojoties uz apstrīdētā lēmuma 91. apsvērumu un Pirmās instances tiesas 2004. gada 21. oktobra spriedumu lietā T-36/99 *Lenzing*/Komisija (Krājums, II-3597. lpp.), nebija jāpierāda bankrota procedūras pārākums salīdzinājumā ar citām atgūšanas procedūrām, jo Polijas iestādes nebija izmantojušas visus atgūšanas pasākumus, kaut gan tām tas bija jāveic.

64 Ceturtām kārtām, saistībā ar prasītājas argumentu, ka publisko parādu maksājumi tika izpildīti bankrota procedūras ietvaros, Komisija iebilst, ka publisko prasījumu atgūšana no *TB* neļaus pilnībā novērst jebkādu konkurences kropļojumu saskaņā ar EKL 88. panta 2. punktu. No pastāvīgās judikatūras izriet, ka atbalstu atgūšana ir vērsta uz situācijas, kāda bija pirms atbalsta piešķiršanas, atjaunošanu. Šis mērķis tiks sasniegts, līdzko saņēmējs būs atmaksājis prettiesisko atbalstu un zaudējis priekšrocību, kāda tam bija tirgū salīdzinājumā ar saviem konkurentiem. Šajā lietā, tā kā konkurētspējas priekšrocība esot tikusi nodota no *TB* uz *BA* un *HB*, taisnīgas konkurences nosacījumi varot tikt atjaunoti vienīgi tādējādi, ka *BA* un *HB* atmaksā atbalstu.

Vispārējās tiesas vērtējums

65 Saskaņā ar EKL 87. panta 1. punktu: "Ja vien šis Līgums neparedz ko citu, ar kopējo tirgu nav saderīgs nekāds atbalsts, ko piešķir dalībvalstis vai ko jebkādā citā veidā piešķir no valsts līdzekļiem un kas rada vai draud radīt konkurences izkropļojumus, dodot priekšroku konkrētiem uzņēmumiem vai konkrētu preču ražošanai, ciktāl tāds atbalsts iespaido tirdzniecību starp dalībvalstīm."

66 Atbalsta kvalifikācijai EKL 87. panta 1. punkta izpratnē ir nepieciešams, lai būtu izpildīti visi šajā tiesību normā minētie kritēriji. Pirmkārt, jābūt iesaistītai valstij vai valsts līdzekļiem. Otrkārt, šai iesaistei jābūt tādai, kas var iespaidot tirdzniecību starp dalībvalstīm. Treškārt, ar to jāpiešķir priekšrocība konkrētiem uzņēmumiem vai konkrētu preču ražošanai. Ceturtkārt, tai jārada vai jādraud radīt konkurences izkropļojumus (skat. Pirmās instances tiesas 2006. gada 22. februāra spriedumu lietā T-34/02 *Le Levant 001* u.c./Komisija, Krājums, II-267. lpp., 110. punkts un tajā minētā judikatūra).

67 Precīzāk, saistībā ar nosacījumu par valsts vai valsts līdzekļu iesaistīšanu judikatūrā ir atzīts, ka vienīgi priekšrocības, ko tieši vai netieši piešķir no valsts līdzekļiem, ir uzskatāmas par atbalstu EKL 87. panta 1. punkta nozīmē (Tiesas 2001. gada 13. marta spriedums lietā C-379/98 *PreussenElektra*, *Recueil*, I-2099. lpp., 58. punkts).

68 Saistībā ar nosacījumu par priekšrocību vispirms ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru atbalsta jēdziens ir vispārīgāks nekā subsīdijas jēdziens, jo tas ietver ne tikai pozitīvu palīdzību, kas ir subsīdijas kā tādas, bet arī valsts pasākumus, kas dažādos veidos atvieglo izmaksas, kuras parasti ir jāsedz no uzņēmuma budžeta, un kas, kaut gan tie nav subsīdijas šī vārda šaurākajā nozīmē, ir tām identiski pēc rakstura un

rada tādas pašas sekas (skat. Tiesas 2003. gada 8. maija spriedumu apvienotajās lietās C-328/99 un C-399/00 Itālija un *SIM 2 Multimedia*/Komisija, *Recueil*, I-4035. lpp., 35. punkts un tajā minētā judikatūra).

69 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru EKL 87. pantā nav paredzēts nodalījums atkarībā no tā, kādi ir valsts iesaistīšanās pasākuma iemesli vai mērķi, bet šie pasākumi ir definēti, ņemot vērā to radītās sekas (skat. Tiesas 2000. gada 12. oktobra spriedumu lietā C-480/98 Spānija/Komisija, *Recueil*, I-8717. lpp., 16. punkts un tajā minētā judikatūra).

70 Visbeidzot, ir ticis nospriests, ka, lai novērtētu, vai valsts pasākums ir valsts atbalsts EKL 87. panta nozīmē, ir jānosaka, vai saņēmējs uzņēmums saņem ekonomisku priekšrocību, kuru tas nebūtu saņēmis parastos tirgus apstākļos (Tiesas 1999. gada 29. jūnija spriedums lietā C-256/97 *DM Transport*, *Recueil*, I-3913. lpp., 22. punkts). Šajā nolūkā saistībā ar neatgūtajiem publiskajiem prasījumiem ir jānorāda, ka publiskie subjekti ir jāsalīdzina ar privāto kreditoru, kas vēlas panākt, lai tiktu samaksātas summas, kuras tam ir parādā debitors, kuram ir finanšu grūtības (Pirmās instances tiesas 2002. gada 11. jūlija spriedums lietā T-152/99 *HAMSA*/Komisija, *Recueil*, II-3049. lpp., 167. punkts).

71 Ņemot vērā šos principus, ir jāizvērtē, vai šajā gadījumā Komisija ir pareizi piemērojusi atbalsta jēdzienu EKL 87. panta 1. punkta izpratnē.

72 Pirmkārt, prasītāja būtībā apgalvo, ka attiecīgie pasākumi nav valsts atbalsts EKL 87. panta 1. punkta nozīmē, jo Polijas iestādes nekad nav atlaidušas *TB* parādus un ir īstenojušas visus nepieciešamos pasākumus, lai atgūtu prasījumus; līdz ar to nav izpildīts nosacījums par valsts iesaistīšanos.

73 Ir jākonstatē, ka, lai gan prasītāja atsaucas uz to, ka nav notikusi valsts iesaistīšanās, tās argumenti būtībā attiecas uz jautājumu par to, vai pastāv priekšrocība, kuru piešķīruši publiskie subjekti, kas norādīti šī sprieduma 2. punktā. Tās argumenti nekādi nav vērsti uz to, lai pierādītu, ka *TB* iespējami piešķirtā priekšrocība nav bijusi ne tieši, ne netieši piešķirta ar valsts resursu palīdzību iepriekš 67. punktā minētās judikatūras nozīmē. Tie ir vērsti, vienīgi lai pierādītu, ka pasākumi, kurus Komisija izvērtējusi apstrīdētajā lēmumā, nevar tikt uzskatīti par priekšrocību. Līdz ar to ir jānosaka, vai nosacījums par priekšrocības pastāvēšanu šajā lietā ir izpildīts.

74 Šajā ziņā ir jānorāda, ka Komisija, pretēji tam, ko apgalvo prasītāja, neapstrīd, ka Polijas iestādes nav ne atlaidušas *TB* publiskos parādus, ne pagarinājušas to termiņus. Tādējādi, kā izriet no apstrīdētā lēmuma, it īpaši tā 38.–40. apsvēruma, Komisija pilnībā apzinājās, ka Polijas iestādes ir veikušas likumā paredzētos prasījumu atgūšanas pasākumus, tādus kā bankas kontu apķīlāšana, hipotēku un ķīlu noteikšana, kā arī noteiktu aktīvu īpašumtiesību nodošana. 2010. gada 7. septembra tiesas sēdē Komisija precizēja, ka saistībā ar apstrīdētā lēmuma pieņemšanu tā ir uzskatījusi, ka šī sprieduma 2. punktā norādīto publisko subjektu veiktā atgūšana, ņemot vērā *TB* parādu sloga paaugstināšanos, ir bijusi neefektīva un ka publisko prasījumu neefektīva atgūšana ir jāpielīdzina parādu atlaišanai vai to termiņu pagarināšanai.

75 Tomēr no apstrīdētā lēmuma, it īpaši no tā 91., 96. un 97. apsvēruma, izriet, ka *TB* piešķirtā priekšrocība izriet nevis no šī sprieduma 2. punktā minēto publisko subjektu veiktās neefektīvās atgūšanas, kas var tikt pielīdzināta šo parādu atlaišanai vai to termiņu pagarināšanai, bet ka šīs iestādes bija atteikušās no PLN 20 761 643 piespiedu piedzīšanas, jo tās nebija pieprasījušas *TB* bankrota atzīšanu, kaut gan šajā laikā jau bija maz ticams, ka *TB* varētu atgūt rentabilitāti. Komisija uzskata, gluži kā tas ir

izklāstīts apstrīdētā lēmuma 97. apsvērumā, ka tas ir darbības atbalsts *TB*, kura tādējādi varētu turpināt savu nerentablo darbību.

76 Tādēļ ir jākonstatē, ka apstrīdētais lēmums nav balstīts ne uz *TB* parāda atlaišanu, ne uz tā termiņa pagarināšanu, ne arī uz Polijas iestāžu veikto atgūšanas pasākumu neefektivitāti, kurus Komisija ir pielīdzinājusi parāda atlaišanai vai tā termiņa pagarināšanai, bet gan uz to, ka Polijas iestāžu rīcībā bija cita prasījumu atgūšanas metode — bankrota pieteikums, kas, pēc Komisijas domām, būtu ļāvis efektīvi atgūt prasījumus.

77 Šajos apstākļos, ņemot vērā šī sprieduma 68. un 69. punktā minēto judikatūru, saskaņā ar kuru ne valsts pasākuma forma, ne iemesls, ne mērķis nevar liegt to kvalificēt par valsts atbalstu, Komisija nav pieļāvusi nekādu kļūdu, uzskatot, ka tas, ka Polijas iestādes 2004. gada beigās nebija izvēlējušās pieprasīt *TB* bankrotu, bet vienīgi, pat ar rūpību, bija veikušas publisko prasījumu atgūšanas juridiskās procedūras, ir *TB* piešķirta priekšrocība. Ir jāatgādina, ka visa bankrota procedūra kuras rezultātā notiek bankrotējušās sabiedrības sanācija vai likvidācija, notiek, vismaz lai tiktu dzēsti minētās sabiedrības pasīvi. Šajā kontekstā bankrotējušās sabiedrības brīvība pārvaldīt gan savus aktīvus, gan savu darbību ir ierobežota. Tādēļ, atturoties pieprasīt *TB* atzīšanu par bankrotējušu, iepriekš šī sprieduma 2. punktā norādītās Polijas iestādes bija piešķirušas laiku, kurā tā varēja brīvi izmantot savus aktīvus un veikt savu darbību, un tādējādi tās šai sabiedrībai bija piešķirušas priekšrocību.

78 Turklāt ir jānorāda, ka šajā lietā, pirmkārt, nav apstrīdēts, ka no 2004. gada beigām līdz bankrota pasludināšanai 2006. gadā *TB* nebija spējīga segt visus savus parādus.

Tādējādi prasītāja savos dokumentos ir atzinusi, ka *TB* publiskie parādi, kā arī procentu un izpildes izmaksas tika segtas vienīgi bankrota procedūras ietvaros. Otrkārt, nav arī ticis apstrīdēts, ka 2005. un 2006. gadā *TB* ir veikusi savu darbību. Šajā laika posmā *TB* tostarp ir iznomājusi prasītājai noteiktus savus ražošanas līdzekļus un veikusi kapitāla palielināšanu prasītājas un *HB* labā. Līdz ar to ir jākonstatē, ka, neraugoties uz to, ka iepriekš šī sprieduma 2. punktā norādītie publiskie subjekti ir izmantojuši visus tiesiskos līdzekļus, lai atgūtu parādus no *TB*, minētie parādi tika vienīgi ļoti daļēji segti un *TB* varēja veikt savu darbību un grupas reorganizēšanu ar ražošanas līdzekļu nomāšanu *BA* un *BA* kapitāla palielināšanu, kā arī *HB* kapitāla palielināšanu, piešķirot nekustamos aktīvus. Tomēr šī reorganizēšana nebūtu bijusi iespējama, ja *TB* būtu tikusi atzīta par bankrotējušu jau 2004. gada beigās (šajā ziņā skat. iepriekš 69. punktā minēto spriedumu lietā Spānija/Komisija, 20. punkts).

79 Tādēļ, gluži tāpat kā Komisijai, ir jāuzskata, ka *TB* kopš 2004. gada beigām ir saņēmusi darbības atbalstu no Polijas iestādēm, kuras, atturoties lūgt to atzīt par bankrotējušu, tai ļāva turpināt tās ekonomisko darbību, nesamaksājot parādus, kuri tajā laikā sasniedza PLN 20 761 643.

80 Otrkārt, tā kā Polijas iestādes, īstenojot juridiskās publisko prasījumu atgūšanas procedūras, bet atturoties pieprasīt atzīšanu par bankrotējušu, *TB* ir piešķīrušas priekšrocību, saskaņā ar iepriekš šī sprieduma 70. punktā minēto judikatūru ir jānosaka, vai Komisija, uzskatot, ka šī priekšrocība neesot tikusi piešķirta parastos tirgus apstākļos, nav pārkāpusi 87. panta 1. punkta noteikumus. Tādēļ ir jāpārbauda, vai Komisija pareizi ir piemērojusi hipotētiskā privātā kreditora testu, kuru apstrīd prasītāja.

81 Konkrētāk, prasītāja uzskata, ka privātais kreditors, ņemot vērā bankrota procedūru ilgumu, šo procedūru izmaksas, faktu, ka viss nodrošinājums, kas bija publiskajiem subjektiem, nebija pirmās šķiras, kā arī to, ka Polijas iestāžu realizētā atgūšanas procedūra būtu ļāvusi panākt summu, kas ir jāmaksā, progresīvu atmaksāšanu, nebūtu izvēlējies realizēt nodrošinājumu, kas bija tā rīcībā bankrota procedūras ietvaros. Polijas Republika it īpaši norāda, ka Komisija nav veikusi padziļinātu ekonomisku analīzi, kas tai ļautu secināt, ka Polijas iestādes būtu atguvušas lielāku prasījumu daļu īsākā laikā, ja 2004. gada beigās tās būtu pieprasījušas *TB* bankrota pasludināšanu.

82 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka Komisijas veiktā jautājuma, vai pasākums atbilst privātā ieguldītāja tirgus ekonomikā kritērijam, vērtējuma pamatā ir sarežģīts ekonomiskais vērtējums. Komisijai, pieņemot tiesību aktu, kam ir vajadzīgs šāds vērtējums, tādējādi ir plaša rīcības brīvība, un akta pārbaude tiesā attiecas vienīgi uz vērtējumu, vai ir ievēroti procesuālie noteikumi un noteikumi par pamatojumu, kļūdas tiesību piemērošanā neesamību, minēto faktu materiālo precizitāti un acīmredzamas kļūdas šo faktu vērtējumā neesamību, kā arī pilnvaru nepareizas izmantošanas neesamību. It īpaši Vispārējai tiesai lēmuma autora vērtējums nav jāaizstāj ar savu ekonomisko vērtējumu (šajā ziņā skat. Tiesas 2002. gada 25. aprīļa rīkojumu lietā C-323/00 P *DSG*/Komisija, *Recueil*, I-3919. lpp., 43. punkts; iepriekš 70. punktā minēto Pirmās instances tiesas spriedumu lietā *HAMSA*/Komisija, 127. punkts, un Pirmās instances tiesas 2008. gada 17. decembra spriedumu lietā T-196/04 *Ryanair*/Komisija, Krājums, II-3643. lpp., 41. punkts).

83 Tomēr, lai arī Savienības tiesa atzīst Komisijai piešķirto rīcības brīvību ekonomikas vai tehnikas jomā, tas tomēr nenozīmē, ka Savienības tiesai ir jāatturas no Komisijas veiktās šāda rakstura datu interpretācijas pārbaudes. Ievērojot lietas dalībnieku iesniegtos argumentus, Savienības tiesām tostarp ir jāpārbauda ne vien izvirzīto pierādījumu faktiskā precizitāte, ticamība un konsekvence, bet arī jāpārbauda, vai šie pierādījumi veido visu atbilstošo datu kopumu, kas ir jāņem vērā, lai izvērtētu sarežģītu situāciju, un vai šo pierādījumu raksturs ļauj pamatot no tiem izdarītos secinājumus

(Tiesas 2010. gada 2. septembra spriedums lietā C-290/07 P Komisija/*Scott*, Krājums, I-7763. lpp., 65. punkts).

84 Vēl ir jāatgādina, ka saskaņā ar judikatūru, ja uzņēmums, kura finansiālais stāvoklis ir būtiski pasliktinājies, piedāvā noslēgt vienošanos vai virkni vienošanos nolūkā pārstrukturēt savu parādu saviem kreditoriem, lai uzlabotu uzņēmuma situāciju un izvairītos no likvidācijas, katram kreditoram izvēle ir jāveic, ievērojot ierosinātās vienošanās ietvaros tam piedāvāto summu, no vienas puses, un summu, ko, iespējams, varētu atgūt uzņēmuma likvidācijas noslēgumā, no otras puses. Kreditora izvēli ietekmē virkne faktoru, kā, piemēram, prioritāra vai parasta hipotekārā kreditora statuss, tā rīcībā esošā iespējamā nodrošinājuma apjoms un raksturs, kreditora veiktais novērtējums par uzņēmuma sanācijas iespējām, kā arī ienākumi, ko tas iegūs likvidācijas gadījumā (iepriekš 70. punktā minētais spriedums lietā *HAMSA*/Komisija, 168. punkts). No tā izriet, ka Komisijai — saistībā ar katru attiecīgo publisko subjektu un ņemot vērā iepriekš minētos faktorus — ir jāpārbauda, vai atlaistie parādi ir bijuši acīmredzami lielāki nekā tie, kurus būtu atlaidis hipotētiskais privātais kreditors, kurš attiecībā pret uzņēmumu ir līdzīgā stāvoklī ar attiecīgo publisko subjektu un kurš mēģina atgūst summas, kuras tam [attiecīgā persona] ir parādā (iepriekš 70. punktā minētie spriedumi lietā *DM Transport*, 25. punkts, un lietā *HAMSA*/Komisija, 170. punkts).

85 Pēc analoģijas tādā lietā kā šī, kurā vienošanās par parāda pārstrukturēšanu nav noslēgta, hipotētiskais privātais kreditors sastopas ar izvēli starp parādu atgūšanas juridiskās procedūras paredzamo iznākumu, no vienas puses, un summu, kuru tas uzskata par iegūstamu no sabiedrības bankrota procedūras, no otras puses. Tā izvēli ietekmē virkne tādu faktoru, kādi ir minēti šī sprieduma 84. punktā. No tā izriet, ka šajā lietā Komisijai bija jānosaka, vai, ņemot vērā šos faktorus, privātais kreditors, tāpat kā publiskie subjekti, kuri norādīti šī sprieduma 2. punktā, būtu devis priekšroku parādu atgūšanas juridiskajai procedūrai salīdzinājumā ar bankrota procedūru.

86 Šai konstatācijai nebūtu jābūt pretrunā Komisijas veiktajai iepriekš 63. punktā minētā sprieduma lietā *Lenzing*/Komisija interpretācijai, saskaņā ar kuru tiktāl, ciktāl Polijas iestādes nebija izmantojušas visus atgūšanas pasākumus — ieskaitot bankrota procedūru —, kaut gan tām tas bija jāveic, nebija jāpierāda bankrota procedūras pārākums salīdzinājumā ar citām atgūšanas procedūrām.

87 Pirmkārt, valsts iestādēm, kas vēlas atgūt publiskos parādus, nav nekāda pienākuma izmantot visas to rīcībā esošās atgūšanas metodes. Kā tas izriet no šī sprieduma 70. punkta, lai minēto iestāžu rīcība netiktu kvalificēta par valsts atbalstu, šo iestāžu vienīgais pienākums ir īstenot tādu rīcību, kāda būtu bijusi privātajam kreditoram parastos tirgus apstākļos. Tomēr, ja pastāv vairākas atgūšanas metodes, ir jāsalīdzina dažādu metožu attiecīgās priekšrocības, lai noteiktu, kuru no tām būtu izvēlējies privātais investors.

88 Otrkārt, lai gan iepriekš 63. punktā minētajā spriedumā lietā *Lenzing*/Komisija Vispārējai tiesai nebija tieši jāspriež par Komisijas pienākumu no hipotētiskā privātā kreditora skatupunkta salīdzināt attiecīgās dažādu atgūšanas procedūru priekšrocības, šis arguments tomēr nekādi neapstiprina Komisijas argumentu. Tieši pretēji — Vispārējā tiesa 152. punktā ir atgādinājusi, ka Komisijai katrā atsevišķā gadījumā un, ņemot vērā lietas apstākļus, ir jāpārbauda, vai attiecīgo publisko subjektu lēmums akceptēt grūtībās nonākuša uzņēmuma parādu pārstrukturēšanu, kā arī šīs pārstrukturēšanas noteikumi atbilst privātā kreditora kritērijam. Turklāt minētā sprieduma 159. un 160. punktā Vispārējā tiesa ir konstatējusi, ka Komisija, neizvērtējusi saņēmēja uzņēmuma dzīvotspēju, nevarēja secināt, ka šie publiskie subjekti bija izmantojuši visas atgūšanas iespējas. Tādējādi Vispārējā tiesa atzina, ka attiecīgo publisko subjektu īstenotās atgūšanas procedūras pamatotība bija jāizvērtē īpaši atkarībā no uzņēmuma

dzīvotspējas, kas netieši nozīmē, ka, ņemot vērā informāciju par šo dzīvotspēju, iespējams, būtu bijusi jādod priekšroka citai atgūšanas procedūrai.

89 Tādēļ saskaņā ar iepriekš 83. punktā minēto judikatūru ir jāizvērtē, vai elementi, kas bija Komisijas rīcībā lēmuma pieņemšanas brīdī, tai ļāva secināt, ka hipotētiskais privātais kreditors būtu izvēlējies pieprasīt bankrota pasludināšanu, nevis būtu īstenojis tiesiskās atgūšanas procedūras.

90 Šajā ziņā, pirmkārt, saistībā ar nodrošinājuma, kas bija šī sprieduma 2. punktā minēto publisko subjektu rīcībā, raksturu un apjomu ir jānorāda, ka no apstrīdētā lēmuma 40. un 91. apsvēruma izriet, ka Komisija ir veikusi minētā nodrošinājuma analīzi. Šīs analīzes beigās tā apstrīdētā lēmuma 91. apsvērumā ir secinājusi, ka *ZUS*, *Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych* un Valsts kasei bija "labs nodrošinājums", kuru tās varēja pārvērst skaidrā naudā bankrota procedūras ietvaros, un ka pēc *TB* situācijas pasliktināšanās un tās aktīvu pavājināšanās šī nodrošinājuma izmantošana bija no ekonomiskā skatupunkta saprātīgāka par restrukturēšanu. Lai gan šo secinājumu prasītāja apstrīd, tomēr no apstrīdētā lēmuma 91. apsvēruma izriet, ka Komisijas veiktā analīze ir pamatota ar faktiem, kurus Polijas Republika iesniegusi administratīvās procedūras ietvaros.

91 Otrkārt, saistībā ar *TB* sanācijas iespējām ir jānorāda, ka Komisija it īpaši apstrīdētā lēmuma 89., 90. un 96. apsvērumā ir izvērtējusi šīs iespējas, kādas tās bija 2004. gada beigās. Šī izvērtējuma beigās Komisija ir secinājusi, ka 2004. gada beigās visas norādes par *TB* dzīvotspējas atgriešanos bija negatīvas. Lai gan, gluži tāpat kā saistībā ar nodrošinājuma rakstura un apjoma analīzi, prasītāja apstrīd šo secinājumu, tomēr ir jāuzsver, ka minētais vērtējums ir balstīts uz faktiem, kas izklāstīti apstrīdētā

lēmuma 49.–51. apsvērumā, proti, uz pārraudzības ziņojumiem, kurus par 2003. un 2004. gadu ir sagatavojis neatkarīgs Komisijas konsultants, kā arī pārraudzības ziņojumu, kuru arī par 2003. un 2004. gadu ir sagatavojusi Polijas Republika.

92 Treškārt, saistībā ar labumu, kuru hipotētiskais privātais kreditors būtu varējis sagaidīt no bankrota procedūras, ir jānorāda, ka apstrīdētā lēmuma 88. apsvērumā Komisija ir norādījusi, ka "parāda atmaksas termiņa pagarināšanas sniegto priekšrocību rūpīga izvērtēšana būtu atklājusi, ka nomaksātās parādsaistības nepārsniegtu atgūto parāda summu uzņēmuma likvidācijas gadījumā". Tomēr Vispārējā tiesa konstatē, ka apstrīdētajā lēmumā nav norādīti fakti, uz kuriem šis apgalvojums ir balstīts.

93 Konkrētāk, Komisija apstrīdētajā lēmumā nav norādījusi, vai tās rīcībā, lai pamatotu šo apgalvojumu, ir bijusi analīze, kurā būtu salīdzināts labums, kas rodas hipotētiskajam privātajam kreditoram — it īpaši ņemot vērā šādas procedūras izmaksas, salīdzinājumā ar labumu, kas rodas no publisko prasījumu atgūšanas tiesiskās procedūras.

94 Iztaujāta par šo aspektu ar rakstveida jautājumu, uz kuru Komisijai tika lūgts atbildēt 2010. gada 7. septembra tiesas sēdē, tā nevarēja norādīt, vai šāda analīze vai pētījumi tika sagatavoti un izmantoti saistībā ar apstrīdētā lēmuma pieņemšanu. Tā ir vienīgi norādījusi, ka minētā analīze ir izklāstīta apstrīdētā lēmuma 84., 87. un 88. apsvērumā. Tomēr šajos apsvērumos vispār nav sniegta salīdzinoša analīze saistībā ar publisko prasījumu atgūšanas tiesiskās procedūras rezultātu un bankrota procedūras rezultātu. Turklāt Komisija nav spējusi iesniegt dokumentus, kuros būtu šāda analīze, kā to Vispārējā tiesa tai bija lūgusi paveikt. Tādēļ ir jākonstatē, ka apstrīdētā lēmuma 88. apsvērumā izklāstītais apgalvojums nav pamatots ne ar kādiem pierādījumiem.

95 Ceturtkārt, saistībā ar citiem faktoriem, kuri var ietekmēt hipotētiskā privātā kreditora izvēli, Vispārējā tiesa konstatē, ka Komisija apstrīdētajā lēmumā nav norādījusi, vai tās rīcībā ir pētījumi vai analīze, kurā tiktu salīdzināts bankrota procedūras ilgums un publisko prasījumu tiesiskās atgūšanas procedūras ilgums. Tieši pretēji, iztaujāta par šo aspektu procesa organizatorisko pasākumu ietvaros, atbilde par kuru Komisijai bija jāsniedz 2010. gada 7. septembra tiesas sēdē, Komisija norādīja, ka tā nav salīdzinājusi abas procedūras, jo *TB* situācija 2005. gadā bija tāda, ka bankrots bija neizbēgams.

96 Ņemot vērā iepriekš minēto, Vispārējā tiesa uzskata, ka Komisijas rīcībā nebija faktu, kas tai ļautu apgalvot, ka privātais kreditors 2004. gada beigās būtu izvēlējies bankrota procedūru. Tādēļ, ņemot vērā šī sprieduma 83. punktā minēto judikatūru un neesot nepieciešamībai izvērtēt, vai ir pamatoti secinājumi, kurus Komisija izdarījusi, pirmkārt, beidzot analīzi par Polijas iestāžu rīcībā esošo nodrošinājumu un, otrkārt, beidzot analīzi par *TB* perspektīvām, ir jāsecina, ka Komisijas veiktā hipotētiskā privātā investora testa piemērošana neatbilst EKL 87. panta 1. punkta prasībām un ka līdz ar to Komisija nav pierādījusi, ka pastāv valsts atbalsts, kas piešķirts *TB*.

97 No tā izriet, ka pirmā pamata pirmā daļa ir jāakceptē un apstrīdētā lēmuma 1. pants jāatceļ, jo tajā Komisija ir konstatējusi tāda valsts atbalsta pastāvēšanu, kuru Polijas Republika prettiesiski piešķīrusi *TB*.

98 Tā kā apstrīdētā lēmuma 1. pants iepriekš minētajā punktā norādītā iemesla dēļ ir jāatceļ, Vispārējā tiesa vienīgi pabeigtības labad izvērtēs apstrīdētā lēmuma pamatojumu, jo Komisija šajā lēmumā ir konstatējusi tāda valsts atbalsta pastāvēšanu, kuru Polijas Republika prettiesiski piešķīrusi *TB*. Šajā ziņā ir precizēts, ka, pirmkārt, prasītāja apgalvo, ka otrā pamata ietvaros Komisija saistībā ar nosacījumiem par tirdzniecības starp dalībvalstīm ietekmēšanu un konkurences kropļošanu vai draudiem kropļot konkurenci nav izpildījusi pienākumu norādīt pamatojumu un, otrkārt, ka pamatojuma neesamība vai nepietiekamība ir sabiedriskās kārtības pamats, ko

Savienības tiesa var un kas tai pat ir jāizvirza pēc savas iniciatīvas (Tiesas 1997. gada 20. februāra spriedums lietā C-166/95 P Komisija/*Daffix*, *Recueil*, I-983. lpp., 23. un 24. punkts).

99 No pastāvīgās judikatūras izriet, ka nelabvēlīga individuāla lēmuma gadījumā skaidri un nepārprotami ir jānorāda tās iestādes argumentācija, kas pieņem tiesību aktu, lai ieinteresētās personas varētu noskaidrot veiktā pasākuma pamatojumu un kompetentās tiesas varētu veikt kontroli (Tiesas 1998. gada 2. aprīļa spriedums lietā C-367/95 P Komisija/*Sytraval* un *Brink's France*, *Recueil*, I-1719. lpp., 63. punkts; skat. iepriekš 66. punktā minēto spriedumu lietā *Le Levant 001* u.c./Komisija, 111. punkts un tajā minētā judikatūra).

100 Tomēr netiek prasīts, lai pamatojumā tiktu precizēti visi atbilstošie faktiskie un tiesiskie apstākļi, jo jautājums, vai akta pamatojumā ir izpildītas EKL 253. panta prasības, ir jāizvērtē, ņemot vērā ne tikai šī panta formulējumu, bet arī tā kontekstu, kā arī visas tiesību normas, kas regulē attiecīgo jomu (Pirmās instances tiesas 1998. gada 30. aprīļa spriedums lietā T-214/95 *Vlaams Gewest*/Komisija, *Recueil*, II-717. lpp., 63. punkts).

101 Ja šo principu piemēro pasākuma atzīšanai par atbalstu, tas prasa norādīt iemeslus, kādēļ Komisija uzskata, ka attiecīgais atbalsta pasākums ietilpst EKL 87. panta 1. punkta piemērošanas jomā (iepriekš 100. punktā minētais spriedums lietā *Vlaams Gewest*/Komisija, 64. punkts). Citiem vārdiem sakot, Komisijai ir jānorāda iemesli, kādēļ tā uzskata, ka četri nosacījumi, kas paredzēti EKL 87. panta 1. punktā un kas aprakstīti šī sprieduma 66. punktā minētajā judikatūrā, ir izpildīti.

102 Precīzāk, saistībā ar nosacījumiem par starpvalstu tirdzniecības ievērošanu un konkurences kropļošanu vai draudiem to kropļot īss faktu un juridisko apsvērumu, kuri ņemti vērā šo nosacījumu izvērtēšanā, izklāsts ir pietiekams. Vispārējā tiesa tādējādi ir norādījusi, ka Komisijai nav jāveic attiecīgo nozaru faktiskās situācijas, prasītājas tirgus daļas, konkurējošo uzņēmumu stāvokļa un attiecīgo preču un produktu tirdzniecības plūsmas starp dalībvalstīm ekonomiskā analīze, ja tā ir izklāstījusi, kādā ziņā apstrīdētais atbalsts kropļo konkurenci un ietekmē tirdzniecību starp dalībvalstīm (Tiesas 1980. gada 17. septembra spriedums lietā 730/79 *Philip Morris Holland*/Komisija, *Recueil*, 2671. lpp., 9.–12. punkts, un iepriekš 70. punktā minētais spriedums lietā *HAMSA*/Komisija, 224. un 225. punkts). Tomēr, pat ja no atbalsta piešķiršanas apstākļiem izriet, ka tas var ietekmēt tirdzniecību starp dalībvalstīm un kropļo konkurenci vai draud to kropļot, Komisijai šie apstākļi ir jānorāda lēmuma pamatojumā (skat. iepriekš 100. punktā minēto spriedumu lietā *Vlaams Gewest*/Komisija, 64. punkts un tajā minētā judikatūra).

103 Gan savos dokumentos, gan tiesas sēdē Komisija ir norādījusi uz apstrīdētā lēmuma 97. apsvērumu, kurā tā, pēc savām domām, ir norādījusi sava lēmuma pamatojumu par to, ka ir izpildīti nosacījumi par tirdzniecības starp dalībvalstīm ietekmēšanu un konkurences kropļošanu vai draudiem to kropļot.

104 Taču apstrīdētā lēmuma 97. apsvērums ir formulēts šādi:

"Tādējādi Polija nespēja atgūt PLN 20,761 miljonu (4. Polijas pārstrukturēšanas ziņojumā bija norādīti PLN 20,267 miljoni, bet vēlāk Polijas iestādes šo summu koriģēja). Tāpēc to var uzskatīt par atbalstu neefektīva uzņēmuma darbībai un līdz ar to par priekšrocību, kuru sniegusi valsts līdzekļu piešķiršana un kas saistās ar konkurences

izkropļošanas risku, ciktāl tas skar tirdzniecību dalībvalstu starpā un tādējādi nav saderīgs ar kopējo tirgu [EKL] 87. panta nozīmē."

105 Ir jākonstatē, ka saistībā ar tirdzniecības starp dalībvalstīm ietekmēšanu un konkurences kropļošanu vai draudiem to kropļot apstrīdētā lēmuma 97. apsvērumā ir vienīgi atkārtots EKL 87. panta 1. punkta formulējums un nav ietverts nekāds, pat īss, faktu un juridisko apsvērumu, kuri ņemti vērā šo apstākļu izvērtēšanā, izklāsts.

106 Turklāt no apstrīdētā lēmuma pārējā pamatojuma analīzes izriet, ka tajā nav nekādu elementu, kas varētu pierādīt, ka attiecīgais atbalsts varētu ietekmēt tirdzniecību starp dalībvalstīm un kropļot konkurenci vai draudēt to kropļot; šādi elementi nav izklāstīti pat šī atbalsta piešķiršanas apstākļu aprakstā.

107 No tā izriet, ka apstrīdētais lēmums nav pietiekami pamatots EKL 253. panta nozīmē.

108 Līdz ar to, tā kā, gluži tāpat, kā tika izklāstīts šī sprieduma 96. punktā, Komisija nav pierādījusi valsts atbalsta pastāvēšanu EKL 87. panta 1. punkta nozīmē un, gluži tāpat, kā pabeigtības labad tika norādīts iepriekšējā punktā, apstrīdētais lēmums nav pietiekami pamatots, apstrīdētā lēmuma 1. pants ir jāatceļ, nepastāvot nepieciešamībai izvērtēt citus prasītājas izvirzītos pamatus.

109 Ņemot vērā apstrīdētā lēmuma 1. panta, kas ir prasītājai uzliktā atmaksāšanas pienākuma pamatā, atcelšanu, ir jāatceļ arī apstrīdētā lēmuma 3. panta 1. un 3. punkts, kā arī 4. un 5. punkts tiktāl, ciktāl tie attiecas uz prasītāju.

Par tiesāšanās izdevumiem

110 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Komisijai spriedums ir nelabvēlīgs, tai jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar prasītājas prasījumiem.

111 Saskaņā ar Reglamenta 87. panta 4. punkta pirmo daļu Polijas Republika sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (otrā palāta)

nospriež:

1) **atcelt Komisijas 2007. gada 23. oktobra Lēmuma 2008/344/EK par valsts atbalsta pasākumu C 23/06 (ex NN 35/06), ko Polija īstenojusi tērauda ražotājai grupai *Technologie Buczek*, 1. pantu;**

2) **atcelt Lēmuma 2008/344 3. panta 1. un 3. punktu un 4. un 5. pantu tiktāl, ciktāl tie attiecas uz *Buczek Automotive sp. z o.o.*;**

3) Eiropas Komisija sedz savus, kā arī atlīdzina *Buczek Automotive* tiesāšanās izdevumus, ieskaitot tos, kas radušies pagaidu noregulējuma tiesvedībā;

4) Polijas Republika sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

Pelikánová Jürimäe Soldevila Fragoso

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2011. gada 17. maijā.

[Paraksti]